

การพัฒนาบ้านหนังสือให้เป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ สำนักงานเขตบึงกุ่ม กรุงเทพมหานคร

Developing a Public Library to be a Learning Organization BuengKum District Office, Bangkok

¹วิไลลักษณ์ แวนทอง, อรพิน ปิยะสกุลเกียรติ และ เฉลิมพล ไวทยางกูร

¹Vilailak Vanthong, Orapin Piyasakunkiert and Chalernpol Waithayangkun

มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต

Kasem Bundit University, Thailand.

E-mail: ¹virairak.wanthong@gmail.com

Received November 8, 2021; Revised December 2, 2021; Accepted December 10, 2021

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อพัฒนาการดำเนินงานของบ้านหนังสือ ให้เป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ สำนักงานเขตบึงกุ่ม กรุงเทพมหานคร และเพื่อเปรียบเทียบปัจจัยส่วนบุคคลต่อการพัฒนาบ้านหนังสือให้เป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ สำนักงานเขตบึงกุ่ม กรุงเทพมหานคร จำแนกตามเพศ อายุ อาชีพ ระดับการศึกษา และรายได้ต่อเดือน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ได้แก่ ผู้ใช้บริการบ้านหนังสือ สำนักงานเขตบึงกุ่ม กรุงเทพมหานคร จำนวน 382 คน ตัวอย่าง คำนวณโดยใช้สูตรทาโร ยามาเน่ ใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการวิจัย เก็บรวบรวมข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์เปรียบเทียบ คือ t-test และ F-test

ผลการวิจัยพบว่า ผู้ใช้บริการบ้านหนังสือส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง มีช่วงอายุต่ำกว่า 18 ปี มีอาชีพเป็นนักเรียน/นักศึกษา มีการศึกษาระดับมัธยมตอนปลาย – อนุปริญญา และรายได้ต่อเดือน 10,000 – 15,000 บาท ระดับการพัฒนาของบ้านหนังสือให้เป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ของบ้านหนังสือ สำนักงานเขตบึงกุ่ม จำนวน 4 ด้าน ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่าค่าเฉลี่ยสูงสุด คือด้านการจัดกิจกรรมมีระดับการพัฒนาของบ้านหนังสือให้เป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ รองลงมา คือด้านอาคารสถานที่และทรัพยากรบ้านหนังสือ และด้านที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ ด้านความสัมพันธ์ชุมชน ผลการเปรียบเทียบปัจจัยส่วนบุคคลต่อการพัฒนาบ้านหนังสือให้เป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ สำนักงานเขตบึงกุ่ม กรุงเทพมหานคร พบว่า ผู้ใช้บริการที่มีเพศ อายุ อาชีพ ระดับการศึกษา และรายได้ต่อเดือนแตกต่างกัน มีผลต่อระดับการพัฒนาของบ้านหนังสือให้เป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญที่ 0.05

คำสำคัญ: การพัฒนา; บ้านหนังสือ; องค์กรแห่งการเรียนรู้

Abstract

The purpose of this research was to develop the operation of public library to be a Learning Organization Bueng Kum District Office, Bangkok and to compare personal factors towards developing a public library to be a learning organization Bueng Kum District Office, Bangkok. In the study of public library development classified by gender, age, occupation, educational level and monthly income. A sample group used in this study was 382 users of the public library Bueng Kum District Office, Bangkok. Example is calculated by using the Taro Yamane formula, using questionnaires as a research tool. Collect data and statistics used for data analysis, including frequency, percentage, mean, standard deviation. The statistics used in the comparative analysis are t-test in the case of two independent variables and one-way analysis of variance. In the case that there are more than 2 independent variables at the statistical significant level of 0.05

The results of the research showed that most of the public library users are female whose age is under 18 years, as a student studying in high school - diploma level and a monthly income is 10,000 - 15,000. The development level of the public library to be a learning organization of the public library Bueng Kum District Office, In general. The comparison of personal factors on the development of public libraries to be learning organizations Bueng Kum district office, Bangkok was classified by personal factors, gender, age, occupation, educational level and monthly income are different, affect the development level of the public library to be a learning organization which is significantly different at 0.05.

Keywords: Public Library Development; Learning Organization; Bueng Kum District Office

บทนำ

สังคมโลกยุคโลกาภิวัตน์ ได้ส่งผลกระทบต่อเศรษฐกิจ สังคม และการเมืองก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงและพัฒนาในทุกด้าน ปัจจัยสำคัญที่เป็นศูนย์กลางการเปลี่ยนแปลงก็คือ ทรัพยากรมนุษย์ ดังนั้น นานาประเทศจึงเห็นความสำคัญ และได้นำกระบวนการต่าง ๆ มาใช้เพื่อพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ หนึ่งในนั้นก็คือ การให้ความสำคัญกับการศึกษา และการเรียนรู้ เพราะถือว่าช่วยพัฒนาสมรรถนะของประชาชนในชาติ

สำหรับประเทศไทยการพัฒนาสังคมสู่ความยั่งยืน จะเป็นคำตอบหนึ่งสำหรับการสร้างความมั่นคงให้กับประเทศ โดยสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (สศช.) ได้กล่าวว่า หลักการพัฒนาประเทศที่สำคัญในระยะแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 12 (พ.ศ.2560-พ.ศ.

2564) โดยยึดหลัก“ปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง” “การพัฒนาที่ยั่งยืน” และ “คนเป็นศูนย์กลางการพัฒนา” โดยให้ความสำคัญกับทุนมนุษย์ การเตรียมพร้อมด้านกำลังคนและการเสริมสร้างศักยภาพของประชากรในทุกช่วงวัย มุ่งเน้นการยกระดับคุณภาพทุนมนุษย์ของประเทศเพื่อให้เติบโตอย่างมีคุณภาพการพัฒนาทักษะที่สอดคล้องกับความต้องการในตลาดแรงงานและทักษะที่จำเป็น ต่อการดำรงชีวิตในศตวรรษที่ 21

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่2) พ.ศ.2545 และ (ฉบับที่3) พ.ศ.2553 และ (ฉบับที่ 4) พ.ศ.2562 ได้กล่าวว่า “รัฐต้องส่งเสริมการดำเนินงานและการจัดตั้งแหล่งการเรียนรู้ตลอดชีวิตทุกรูปแบบ” ได้แก่ ห้องสมุดประชาชน พิพิธภัณฑ์ หอศิลป์ สวนสัตว์ สวนสาธารณะ สวนพฤกษศาสตร์ อุทยานวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ศูนย์การกีฬาและนันทนาการ แหล่งข้อมูลและแหล่งการเรียนรู้อื่นอย่างพอเพียงและมีประสิทธิภาพ (พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ 2562: ออนไลน์) แหล่งเรียนรู้ที่ทุกคนรู้จักกันดีมีความคุ้นเคยและอยู่ใกล้ตัวเรามากที่สุดก็คือ “ห้องสมุด” ห้องสมุดถือว่าเป็นแหล่งเรียนรู้ที่สำคัญและอยู่คู่กับคนไทยมาช้านาน เป็นแหล่งเรียนรู้ที่อยู่ใกล้ชิดกับชุมชนโดยสมาชิกในชุมชนสามารถใช้บริการเพื่อเพิ่มพูนระดับความรู้ ทันโลก ทันข่าว ทันเหตุการณ์ซึ่งในยุคโลกาภิวัตน์ สังคมมีเปลี่ยนแปลงเทคโนโลยีการเปลี่ยนแปลงวิธีการทำงานและตลาดแรงงานและโครงสร้างอายุประชากรเป็นแรงผลักดันที่สำคัญต่อความจำเป็นที่จะต้องมีการยกระดับทักษะการทำงานและการใช้ชีวิตอย่างต่อเนื่อง และรวดเร็ว

จากผลสำรวจ ระหว่าง“สำนักงานสถิติแห่งชาติ” กับ“สำนักงานอุทยานการเรียนรู้” (TK Park) ได้รายงานว่ คนไทยใช้เวลาอ่านเพิ่มมากขึ้นเป็น 80 นาทีต่อวัน ขณะที่ภาพรวมในการอ่านของคนไทยพบมีการอ่านถึง 78.8% หรือคิดเป็นจำนวนประชากร 49.7 ล้านคน โดยกรุงเทพฯ มีคนอ่านมากที่สุดคิดเป็น 92.9% อย่างไรก็ตาม เมื่อมองไปที่ตัวเลขของกลุ่มที่ไม่อ่านพบว่า มีถึง 21.2% คิดเป็นจำนวนประชากร 13.7 ล้านคน ซึ่งเหตุผลของการไม่อ่านมีตั้งแต่การดูทีวี ไม่มีเวลา อ่านไม่ออก ไม่ชอบ ไม่สนใจการอ่าน ชอบเล่นเกม รวมทั้งไม่มีเงินซื้อหนังสือจากข้อมูลจะเห็นได้ว่า คนไทยอ่านหนังสือน้อยลงมาก (สำนักงานสถิติแห่งชาติ, 2561)

ห้องสมุดจึงมีความสำคัญยิ่งต่อการเรียนรู้ตามอัธยาศัย สร้างนิสัยรักการอ่าน กระตุ้นจินตนาการและพัฒนาบุคคล เมื่อปี 2544 กรุงเทพมหานคร (กทม.) จึงริเริ่มโครงการบ้านหนังสือและขยายเครือข่ายปีอย่างต่อเนื่อง ตามนโยบายที่จะสร้างกรุงเทพฯ ให้เป็นมหานครแห่งการเรียนรู้เป็นโครงการที่สอดคล้องกับแผนพัฒนากรุงเทพมหานคร ระยะ 20 ปี ระยะที่ 2 (พ.ศ.2561-2565) และแผนปฏิบัติการกรุงเทพมหานคร ประจำปี พ.ศ. 2563 ด้านที่ 3 มหานครสำหรับทุกคน มิติที่ 3.3 การศึกษาสำหรับทุกคน เป้าหมาย 3.3.3 ประชาชนมีโอกาสศึกษาตลอดชีวิต เป้าประสงค์ที่ 3.3.3.2 ส่งเสริมการเรียนรู้ตามอัธยาศัยให้กับประชาชนชาวกรุงเทพมหานคร มาตรการพัฒนาศักยภาพการจัดการเรียนรู้ตามอัธยาศัยโดยกรุงเทพมหานคร จึงได้จัดทำห้องสมุดสำเร็จรูป ขนาด 3.00 x 6.00 x 2.50 เมตร ติดตั้งในพื้นที่เขตทั่วกรุงเทพมหานคร โดยแต่ละบ้านหนังสือจะมีเครื่องอำนวยความสะดวก ทั้งวัสดุ อุปกรณ์อำนวยความสะดวก ประกอบด้วย ตู้วางหนังสือ คอมพิวเตอร์ โทรทัศน์ เครื่องปรับอากาศ ฯลฯ เพื่อเป็นสาธารณะประโยชน์ให้กับประชาชนในเขตพื้นที่ต่าง ๆ ได้มีโอกาสได้ใช้บริการ เพื่อพัฒนาทักษะในการอ่าน และใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ สำหรับที่ตั้งบ้านหนังสือ นั้น จะต้องอยู่ในแหล่งชุมชน เช่น วัด ชุมชนต่าง ๆ และพื้นที่ของการเคหะ เป็นต้น

สำนักงานเขตบึงกุ่ม ได้จัดตั้งบ้านหนังสือ จำนวน 2 แห่ง คือ บ้านหนังสือเคหะนามินทร์ และบ้านหนังสือนวลจันทร์ เพื่อให้เด็กในพื้นที่ชุมชนนั้น ๆ ได้ใช้บริการบ้านหนังสือ และเป็นการใช้เวลาว่าง ให้เป็นประโยชน์ ซึ่งบ้านหนังสือได้เปิดบริการให้คนในชุมชนใช้เป็นพื้นที่ในการอ่าน มีกิจกรรมต่าง ๆ เช่น กิจกรรมครอบครัวรักการอ่านทำให้เด็ก และประชาชนใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ แต่จากผลการปฏิบัติงานบ้านหนังสือของสำนักงานเขตบึงกุ่ม เมื่อปี 2561 พบว่า บ้านหนังสือมีอุปสรรคและปัญหาการดำเนินงานหลายประการผู้ใช้บริการมีจำนวนน้อย ประกอบคนในสมัยนี้ได้อ่านหนังสือหรือค้นคว้าข้อมูลผ่านสื่อ ออนไลน์ (มือถือ) และขาดการประชาสัมพันธ์ ทำให้ผู้คนไม่สนใจหรือไม่ทราบว่าบ้านหนังสือให้บริการในพื้นที่

จากหลักการและเหตุผลดังกล่าวมาในข้างต้น ทำให้ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะศึกษาถึงการพัฒนาบ้านหนังสือให้เป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ สำนักงานเขตบึงกุ่ม กรุงเทพมหานคร ซึ่งผลที่ได้จะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อการพัฒนาบ้านหนังสือ เพื่อสนองความต้องการของผู้ใช้บริการ และผู้ที่เกี่ยวข้องอย่างเหมาะสม และนำข้อเสนอแนะต่าง ๆ ไปใช้ในการปรับปรุงคุณภาพการให้บริการของบ้านหนังสือต่อไป ให้กับคนทุกเพศทุกวัย ช่วยเสริมสร้างชุมชนเข้มแข็งและพัฒนาชุมชนให้เป็นสังคมแห่งการเรียนรู้อีกช่องทางหนึ่ง

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนาการดำเนินงานของบ้านหนังสือ ให้เป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ สำนักงานเขตบึงกุ่ม กรุงเทพมหานคร
2. เพื่อเปรียบเทียบปัจจัยส่วนบุคคลต่อการพัฒนาบ้านหนังสือ ให้เป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ สำนักงานเขตบึงกุ่ม กรุงเทพมหานคร

แนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

แนวคิดการพัฒนา

ศิริวรรณ เสรีรัตน์และคณะ (2550) ได้ให้ความหมายไว้ว่าการพัฒนาองค์กร (Organization Development) เป็นความพยายามเปลี่ยนแปลงองค์กรอย่างมีแผนมีการวิเคราะห์ปัญหาวางแผน ยุทธศาสตร์และใช้ทรัพยากรเพื่อให้บรรลุเป้าหมายหรือเป็นการพัฒนาระบบโดยรวมทั้งองค์กรเริ่มจากระดับผู้บริหารลงสู่ระดับล่างทั้งองค์กรโดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพขององค์กร

ชัยเสฏฐ์ พรหมศรี (2551) ได้กล่าวไว้ว่าการพัฒนาองค์กรคือวิธีการอย่างเป็นระบบต่อการปรับปรุงขององค์กรที่ประยุกต์ทฤษฎีทางด้านพฤติกรรมศาสตร์และการวิจัยมาใช้เพื่อเพิ่มความเป็นอยู่ที่ดี และควมมีประสิทธิภาพของคนและองค์กร

บดินทร์ วิจารณ์ (2553) กล่าวไว้ว่าการพัฒนาองค์กรแห่งการเรียนรู้เป็นหัวใจสำคัญสำหรับการสร้างความสามารถในการแข่งขันอย่างยั่งยืนที่ควรจะต้องเกิดขึ้นกับองค์กรทุกประเภทและองค์กรแห่งการเรียนรู้ยังเป็นพื้นฐานที่สำคัญต่อการพัฒนาองค์กรไปสู่องค์กรแห่งความรู้ (Knowledge Organization) และองค์กรแห่งนวัตกรรม (Innovation Organization) ตามลำดับ จุมพล หนีพวนิช (2556: 50-53) ได้อธิบายถึงแนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนาองค์กรเป็นผลมาจากการที่บรรดานักปฏิบัติการทางด้านการจัดการและนักวิชาการโดยเฉพาะด้านพฤติกรรมศาสตร์ได้คิดค้นหาเทคนิคใหม่ ๆ ในอันที่จะเอื้ออำนวยประโยชน์ต่อการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงองค์กรให้ดีกว่าแบบเดิมที่เป็นอยู่แนวความคิดและวิธีการใหม่นี้ได้มุ่งไปสู่การ

ปรับปรุงและเปลี่ยนแปลง “องค์กร” เพื่อประสิทธิผลและความเจริญเติบโตขององค์กรโดยส่วนรวม แนวความคิดเชื่อว่าสามารถจะแก้ไขข้อบกพร่องและความไร้ประสิทธิภาพของเทคนิคในการเปลี่ยนแปลงใน แนวเก่าได้เป็นอย่างดีและได้รับการขนานนามว่า “การพัฒนาองค์กร” หรือที่ภาษาอังกฤษเรียกว่า “Organization Development” และเรียกสั้น ๆ ว่า “OD” อย่างไรก็ตามถ้าพิจารณาถึงความหมายของ คำว่า “การพัฒนาองค์กร” ย่อมมีหลายแนวด้วยกันเช่นการพัฒนาองค์กรหมายถึงความพยายามในการ เปลี่ยนแปลงอย่างมีแผนไว้ล่วงหน้าเกี่ยวกับองค์กรโดยส่วนรวมทั้งหมดเริ่มดำเนินการจากฝ่ายจัดการ ระดับสูงเพื่อเพิ่มพูนประสิทธิผลและประสิทธิภาพขององค์กรโดยวิธีการใช้เครื่องมือสอดแทรกอย่างมีแผน ในกระบวนการต่าง ๆ ภายในองค์กรอาศัยความรู้จากพฤติกรรมศาสตร์อีกแนวหนึ่งการพัฒนาองค์กร หมายถึงเป็นการตอบสนองต่อการเปลี่ยนแปลงเพื่อมุ่งที่จะเปลี่ยนความเชื่อเจตคติค่านิยมและโครงสร้างใน อันที่จริงองค์กรปรับตัวให้เข้ากับวิทยาการใหม่ ๆ ตลอดจนการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นอย่างรวดเร็วแนว สุดท้ายการพัฒนาองค์กรเป็นความพยายามที่ต้องใช้ระยะเวลาอันยาวนานเพื่อที่จะปรับปรุงความสามารถ ขององค์กรให้พร้อมเพื่อต้อนรับการเปลี่ยนแปลงของสภาพแวดล้อมทั้งภายนอกและภายในองค์กรเอง ตลอดจนเป็นการปรับปรุงความสามารถขององค์กรในการแก้ปัญหาต่าง ๆ ในองค์กรโดยที่มาจาก แนวความคิดพื้นฐานของการพัฒนาองค์กรมีดังนี้

1. การพัฒนาองค์กรเป็นสาขาหนึ่งของวิชาพฤติกรรมศาสตร์ประกอบด้วยมานุษยวิทยา (Anthropology) สังคมวิทยา (Sociology) จิตวิทยาสังคม (Social Psychology) และจิตวิทยา (Psychology) ที่ว่าส่วนไหนของพฤติกรรมศาสตร์ที่ “การพัฒนาองค์กรจะนำมาใช้” นั้นแนวความคิดการ พัฒนาองค์กรได้หยิบยืมวิชาพฤติกรรมศาสตร์ในด้านลักษณะและแบบของผู้นำ (จิตวิทยาและสังคมวิทยา) วัฒนธรรมการติดต่อสื่อสารระหว่างบุคคลในองค์กร (มานุษยวิทยา) การสร้างแรงจูงใจ (จิตวิทยา) การ กำหนดเป้าหมายขององค์กรร่วมกัน (สังคมวิทยา) ทฤษฎีในการเรียนรู้ (จิตวิทยา) ความสัมพันธ์ระหว่าง บุคคลในกลุ่ม (สังคมวิทยา) และนอกจากนั้นยังอาศัยแนวความคิดเกี่ยวกับ “แรงดัน - แรงดึง” ขององค์กร มาเป็นเครื่องมือในการวิเคราะห์ปัญหาช่วยกระตุ้นให้เกิดการเปลี่ยนแปลงหรือเข้าใจถึงอุปสรรคข้อขัดขวาง ของการเปลี่ยนแปลงในองค์กรนั้น ๆ อีกด้วย

2. แนวความคิดในการพัฒนาองค์กรเป็นแนวความคิดของการเปลี่ยนแปลงอย่างมีระบบแบบแผน อย่างวิทยาศาสตร์โดยเริ่มตั้งแต่การหาข้อมูลเกี่ยวกับความไม่มีประสิทธิภาพขององค์กรวิธีการและขั้นตอนนี้ อาจจะเรียกได้ว่า “การวิเคราะห์วิจัย” จำเป็นจะต้องศึกษาให้ทราบถ่องแท้เสียก่อนองค์กรป่วยด้วยโรค อะไรและการพัฒนาองค์กรก็มีไวยาสารพัดโรคที่แก้โรคขององค์กรได้สารพัดทุกชนิด

3. การพัฒนาองค์กรจะต้องเกี่ยวข้องกับองค์กรทั้งหมดเป็นระบบเริ่มทำการพัฒนาองค์กรส่วนใดก็ได้ในองค์กรแนวความคิดด้านระบบที่สำคัญประการหนึ่งคือ “โครงสร้างขององค์กร” มีความสำคัญต่อ ผลสำเร็จของการพัฒนาองค์กรหรือไม่ส่วนหนึ่งของการพัฒนาองค์กรนั้นเกี่ยวข้องสัมพันธ์กับการปรับปรุง โครงสร้างขององค์กรเพื่อรองรับการเปลี่ยนแปลงขององค์กรจริงอยู่มนุษย์เป็นทรัพยากรธรรมชาติที่มีคุณค่า และสำคัญต่อการพัฒนาองค์กรแต่โครงสร้างขององค์กรเป็นอีกส่วนหนึ่งที่นักพัฒนาองค์กรจะมองข้ามไป ไม่ได้และโครงสร้างนี้เองจะเป็นฐานสำคัญสำหรับรองรับการเปลี่ยนแปลงของปัจจัย “มนุษย์” ด้วยการ พัฒนาองค์กรจึงจะดำเนินต่อไปได้อย่างมีประสิทธิภาพ

4. การพัฒนาองค์กรจะต้องได้รับการริเริ่มรับรู้ยอมรับและร่วมมือจากผู้บังคับบัญชาในระดับสูงของ การเปลี่ยนแปลงขององค์กรนั้น ๆ ตัวอย่างเช่นการยอมรับจากผู้บังคับบัญชาระดับสูงย่อมมีความสำคัญต่อ อนาคตของการพัฒนาองค์กรอย่างแน่นอนการริเริ่มรับรู้ยอมรับและร่วมมืออย่างจริงจังจะสามารถทำให้การ

พัฒนาองค์กรมีโอกาสสำเร็จผลได้หรือไม่องค์กรธุรกิจเอกชนจะได้เปรียบกว่าองค์กรของรัฐบาลในประเด็นนี้เองในแง่ของความสำเร็จของการพัฒนาองค์กรหรือแม้แต่ในแง่ของความสำเร็จในการฝึกอบรมข้าราชการพลเรือนของไทยเราทุกระดับย่อมต้องอาศัยการสนับสนุนจากกลุ่มผู้นำทุกระดับชั้นภายในกรม

5. การพัฒนาองค์กรบางครั้งอาจจะต้องอาศัยบุคคลภายนอกมาเป็นผู้นำในการเปลี่ยนแปลงเพื่อ “วิเคราะห์วิจัย” ปัญหาให้แก่องค์กรบุคคลภายนอกในที่นี้หมายถึงภายนอกองค์กรที่กระตุ้นให้มีการเปลี่ยนแปลงโดยใช้หลักการพัฒนาองค์กรและเราจะพบเห็นในเรื่องของการพัฒนาองค์กรเป็นเรื่องของการเปลี่ยนแปลงองค์กรโดยอาศัยระบบการวิจัยข้อมูลจากบุคคลภายนอกองค์กรในการพิจารณาปรับปรุงและช่วยมองปัญหาขององค์กรให้เห็นได้ชัดเจนยิ่งขึ้น

6. หลักของการพัฒนาองค์กรอีกประการหนึ่งคือผู้รับผิดชอบในองค์กรนั้น ๆ จะต้องเกิดความรู้สึกว่ามีความจำเป็นที่จะต้องเปลี่ยนแปลงอะไรบางอย่างภายในองค์กรหรือเรียกว่าเกิดเห็นความจำเป็นขึ้นมาเองถ้าหากยังรู้สึกเฉย ๆ ยังเห็นว่าไม่จำเป็นที่นักพัฒนาองค์กรจะเข้ามาริเริ่มก็อย่าได้เข้าไปทำการพัฒนาองค์กรเป็นอันขาด

7. การพัฒนาองค์กรจำเป็นจะต้องอาศัยระยะเวลานานเช่นเดียวกับการสร้างระบบการปกครองแบบประชาธิปไตยเช่นกัน

8. การพัฒนาองค์กรเป็นการพยายามมุ่งเปลี่ยนแปลงเจตคติพฤติกรรมและคุณภาพของงานในลักษณะการใช้กลุ่มแทนที่จะมุ่งที่แต่ละบุคคล

สรุปได้ว่า แนวคิดของการพัฒนาองค์กร หมายถึง ความพยายามอย่างมีแบบแผน ที่มุ่งจะเปลี่ยนแปลงองค์กรอย่างต่อเนื่อง โดยเน้นเปลี่ยนแปลงสังคมวัฒนธรรมเศรษฐกิจการแข่งขันความก้าวหน้าทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีระบบการติดต่อสื่อสารที่ทันสมัยเพื่อตอบสนองความต้องการของบุคคลซึ่งจะต้องมีการวางแผนล่วงหน้าและกำหนดเป้าหมายความสำเร็จร่วมกันเพื่อให้องค์กรสามารถดำรงอยู่ได้อย่างเหมาะสมและดำเนินงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

สำหรับงานวิจัยที่มีผู้ศึกษาเกี่ยวกับเรื่องการพัฒนาบ้านหนังสือให้เป็นองค์กรแห่งเรียนรู้มีดังต่อไปนี้

พรทิศา วันตา (2553) ได้ทำศึกษาองค์กรแห่งการเรียนรู้ของโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตมีนบุรี กรุงเทพมหานครโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบองค์กรแห่งการเรียนรู้ของโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตมีนบุรีกรุงเทพมหานครจำแนกตามประสบการณ์ในการสอนของครูประเภทโรงเรียนและขนาดของโรงเรียน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือครูที่ปฏิบัติการสอนในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตมีนบุรี กรุงเทพมหานครจำนวน 361 คนสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลได้แก่ค่าเฉลี่ยค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบค่าทีและการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One - way ANOVA) และการทดสอบเปรียบเทียบรายคู่ด้วย LSD ผลการวิจัยพบว่าองค์กรแห่งการเรียนรู้ของโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตมีนบุรี กรุงเทพมหานครโดยรวมและรายด้านทุกด้านอยู่ในระดับมากที่สุดองค์กรแห่งการเรียนรู้ของโรงเรียน สังกัดสำนักงานเขตมีนบุรีกรุงเทพมหานครจำแนกตามประสบการณ์ของครูโดยรวมและรายด้านทุกด้านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยโรงเรียนที่มีครูมีประสบการณ์มากมีความเป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้มากกว่าโรงเรียนที่มีครูมีประสบการณ์น้อยองค์กรแห่งการเรียนรู้ของโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตมีนบุรี กรุงเทพมหานครจำแนกตามประเภทโรงเรียนโดยรวมและรายด้านด้านความรู้แห่งตนและด้านวิสัยทัศน์ร่วมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ยกเว้นด้านแบบแผนความคิดอ่านด้านการ

เรียนรู้เป็นทีมและด้านความคิดเชิงระบบที่แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติโดยโรงเรียนประถมศึกษา มีความเป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้มากกว่าโรงเรียนขยายโอกาสองค์กรแห่งการเรียนรู้ของโรงเรียนสังกัดสำนักงาน เขตมิ้นบุรีกรุงเทพมหานครจำแนกตามขนาดโรงเรียนโดยรวมและรายด้านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ยกเว้นด้านการเรียนรู้เป็นทีมที่แตกต่างอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

สุนันทา กิ่งบุตร (2554) ศึกษาวิจัยเรื่อง “ แนวทางการพัฒนามุมบ้านหนังสือเพื่อการศึกษาตลอดชีวิตในสังกัดสำนักงานส่งเสริมการศึกษานอกระบบและการศึกษาตามอัธยาศัยกรุงเทพมหานคร ” ผลการวิจัยพบว่า แนวทางการพัฒนามุมบ้านหนังสือเพื่อการศึกษาตลอดชีวิตในสังกัดสำนักงานส่งเสริมการศึกษานอกระบบและการศึกษาตามอัธยาศัยกรุงเทพมหานครพบว่า ผู้ใช้บริการมีความคิดเห็นต่อแนวทางการพัฒนามุมบ้านหนังสือ โดยรวมอยู่ในระดับมากเมื่อพิจารณารายด้านพบว่า มีค่าเฉลี่ยระดับมากทุกด้าน โดยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย ดังนี้ ด้านอาคารสถานที่และทรัพยากรชุมชน ด้านการจัดกิจกรรมด้านการให้บริการ และด้านความสัมพันธ์ชุมชน

เมื่อพิจารณาความถี่ของความคิดเห็นในแนวทางการพัฒนามุมบ้านหนังสือ พบว่า ด้านการให้บริการ ผู้ใช้บริการมีความคิดเห็นต่อแนวทางการพัฒนามุมบ้านหนังสือโดยรวม อยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาในรายเรื่อง พบว่า เรื่อง ผู้ให้บริการห้องสมุด และรูปแบบการให้บริการ ด้านการให้บริการ ผู้ใช้บริการมีความคิดเห็นต่อแนวทางการพัฒนามุมบ้านหนังสือ โดยรวมอยู่ในระดับดีมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายเรื่องพบว่า อยู่ในระดับมากทุกเรื่อง เรียงลำดับจากมากไปหาน้อยดังนี้ กิจกรรมส่งเสริมการอ่านและพัฒนาการเรียนรู้ และกิจกรรมประชาสัมพันธ์ห้องสมุด ด้านอาคารสถานที่และทรัพยากรห้องสมุด ผู้ใช้บริการมีความคิดเห็นต่อแนวทางการพัฒนามุมบ้านหนังสือโดยรวมอยู่ในระดับดีมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายเรื่องพบว่า อยู่ในระดับมากทุกเรื่อง เรียงลำดับจากมากไปหาน้อย ดังนี้ อาคาร และทรัพยากรห้องสมุด ด้านความสัมพันธ์ชุมชน ผู้ใช้บริการมีความคิดเห็นต่อแนวทางการพัฒนามุมบ้านหนังสือโดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายเรื่อง พบว่า อยู่ในระดับมากทุกเรื่องเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย ดังนี้ ชุมชนมีส่วนร่วมในการบริหารงานห้องสมุด เป็นศูนย์กลางในการจัดกิจกรรมของชุมชน และการมีส่วนร่วมในกิจกรรมต่าง ๆ ของชุมชน

วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ ได้แก่ ประชาชนที่มาใช้บริการบ้านหนังสือเคหะนวมินทร์ และบ้านหนังสือนวลจันทร์ เขตบึงกุ่ม กรุงเทพมหานคร ทั้งที่เป็นสมาชิกและไม่เป็นสมาชิก จำนวน 382 คน โดยสูตรของ ทาโร ยามาเน่ (Yamane, 1973 อ้างใน อึ้งรุฒิ เอกะกุล, 2543)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลในครั้งนี้ คือ แบบสอบถาม ซึ่งมีขั้นตอนการสร้างเครื่องมือตามลำดับ ดังนี้

1. ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในเรื่องการพัฒนามุมบ้านหนังสือ จากนั้นนำมากำหนดกรอบแนวคิดในการวิจัย กำหนดนิยาม และเพื่อใช้เป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม

2. รวบรวมและเรียบเรียงข้อมูลที่เกี่ยวข้อง เพื่อสร้างแบบสอบถาม โดยยึดหลักความมีประสิทธิผล ความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) และนำเสนอผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบถึงความถูกต้องของข้อคำถาม ทั้งด้านเนื้อหาและความเหมาะสมในการนำแนวคิดและทฤษฎีใช้ในการตั้งคำถาม

3. การสร้างแบบสอบถาม โดยแบ่งเนื้อหาของคำถามออกเป็น 3 ส่วน คือ

แบบสอบถามส่วนที่ 1 เป็นข้อคำถามเกี่ยวกับปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ใช้บริการบ้านหนังสือ สำนักงานเขตบึงกุ่ม กรุงเทพมหานคร มีลักษณะเป็นแบบตรวจสอบรายการ (Check List) ได้แก่ 1. เพศ 2. อายุ 3. อาชีพ 4. ระดับการศึกษา 5. รายได้ต่อเดือน

แบบสอบถามส่วนที่ 2 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับการพัฒนาบ้านหนังสือให้เป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ สำนักงานเขตบึงกุ่ม กรุงเทพมหานคร จำนวน 4 ด้าน ได้แก่ 1. ด้านการให้บริการ 2. ด้านการจัดกิจกรรม 3. ด้านอาคารสถานที่และทรัพยากรบ้านหนังสือ 4. ด้านความสัมพันธ์ชุมชน จำนวน 25 ข้อ

แบบสอบถามส่วนที่ 3 ข้อเสนอแนะในการปรับปรุงหรือการพัฒนาบ้านหนังสือให้เป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ สำนักงานเขตบึงกุ่ม กรุงเทพมหานคร

การสร้างและตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

ผู้วิจัยดำเนินการสร้างตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้ดำเนินการตามลำดับขั้นตอน ดังนี้

1) ศึกษาจากตำรา เอกสารและงานวิจัยต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาบ้านหนังสือให้เป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ สำนักงานเขตบึงกุ่ม กรุงเทพมหานคร

2) กำหนดกรอบแนวคิดและเนื้อหาตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย นำมาใช้เป็นข้อมูลในการสร้างแบบสอบถาม ทั้งชนิดปลายปิดและปลายเปิด

3) นำร่างแบบสอบถามที่สร้างเสร็จเรียบร้อยแล้วให้อาจารย์ที่ปรึกษาทำการตรวจ วิจารณ์แก้ไข เสนอแนะ ปรับปรุง เพื่อความเหมาะสมและความถูกต้องของแบบสอบถาม

4) นำแบบสอบถามที่ได้ปรับปรุงตามข้อ 3 เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน เพื่อตรวจสอบความถูกต้อง ความเที่ยงตรงของเนื้อหา (Content validity) และความครอบคลุมของเนื้อหา โดยผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน

5) นำแบบสอบถามที่ได้ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดลองใช้ (Try Out) กับประชากรที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง แต่มีคุณลักษณะคล้ายคลึงกับกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยนี้ จำนวน 30 คน แล้วนำผลการตอบแบบสอบถาม ไปหาค่าความเชื่อมั่นของเครื่องมือโดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์อัลฟาของครอนบาค (Cronbach) ในการวิจัยครั้งนี้ได้ทดลองใช้กับ ประชาชนผู้มาใช้บริการบ้านหนังสือสำนักงานเขตคันนายาว กรุงเทพมหานคร ทั้งที่เป็นสมาชิกและไม่เป็นสมาชิก จำนวน 30 คน ได้ค่าความเชื่อมั่นของเครื่องมือทั้งหมดเท่ากับ 0.89 ซึ่งแสดงผลเอาไว้อย่างละเอียดในภาคผนวก

6) นำแบบสอบถามมาปรับปรุง แล้วเสนออาจารย์ที่ปรึกษาและผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบพิจารณาจัดพิมพ์และนำไปใช้เพื่อเก็บรวบรวมข้อมูล

วิธีจัดการกับข้อมูล

หลังจากที่ได้ทำการเก็บรวบรวมข้อมูล แล้วกระทำการลงรหัสข้อมูล เพื่อนำไปประมวลผลและวิเคราะห์ข้อมูลและประมวลผลมีขั้นตอนดังนี้

1. วิเคราะห์ข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคลตามสถานภาพ 1. เพศ 2. อายุ 3. อาชีพ 4. ระดับการศึกษา 5. รายได้ต่อเดือน โดยใช้สถิติค่าความถี่ และค่าร้อยละ

2. นำแบบสอบถามที่ส่งรหัสแล้วมาบันทึกข้อมูลจากนั้น นำข้อมูลที่บันทึกแล้วมาประมวลผล โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปเพื่อการวิจัย

3. การวิเคราะห์ข้อมูลโดยมีสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

1) สถิติวิเคราะห์เชิงพรรณนา (Descriptive Statistics) ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลเบื้องต้นเกี่ยวกับสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม และข้อมูลระดับความคิดเห็นที่มีต่อองค์ประกอบซึ่งสถิติที่ใช้ได้แก่

- ค่าร้อยละ (Percentage) ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไป
- ค่าเฉลี่ย (Mean) ใช้ในการแปลความหมายของข้อมูลต่างๆ
- ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ใช้คู่กับค่าเฉลี่ยเพื่อแสดงลักษณะการกระจายของข้อมูล

2) ทดสอบสมมติฐาน โดยใช้สถิติเชิงอนุมานทดสอบความแตกต่างระหว่างตัวแปรอิสระและตัวแปรตาม โดยใช้สถิติ t-test ใช้ทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยระหว่าง 2 กลุ่มโดยนำมาใช้ทดสอบปัจจัยส่วนบุคคลตัวแปรเพศ (มี 2 กลุ่ม) โดยใช้สูตร Independent t-test ที่ระดับความเชื่อมั่นทางสถิติร้อยละ 95 และสถิติ F-test ใช้วิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA Analysis of Variance) เพื่อทดสอบความแตกต่างปัจจัยส่วนบุคคลที่มีตัวแปรมากกว่า 2 กลุ่ม ได้แก่ อายุ ระดับการศึกษาอาชีพ เมื่อพบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติทำการทดสอบรายคู่ด้วยวิธีของเชฟเฟ (Sheffe)

สรุปผลการวิจัย

ข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคล

1. ผู้ใช้บริการบ้านหนังสือส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง จำนวน 237 คน คิดเป็นร้อยละ 62.04 รองลงมาเป็นเพศชาย จำนวน 145 คน คิดเป็นร้อยละ 37.96 ตามลำดับ

2. ผู้ใช้บริการบ้านหนังสือส่วนใหญ่มีอายุต่ำกว่า 18 ปี จำนวน 137 คน คิดเป็นร้อยละ 35.86 รองลงมาคืออายุ 36 - 60 ปี จำนวน 89 คน คิดเป็นร้อยละ 23.30 มีอายุมากกว่า 60 ปี จำนวน 84 คน คิดเป็นร้อยละ 21.99 และมีอายุ 18 - 35 ปี จำนวน 72 คน คิดเป็นร้อยละ 18.85 ตามลำดับ

3. ผู้ใช้บริการบ้านหนังสือส่วนใหญ่มีอาชีพเป็นนักเรียน/นักศึกษา จำนวน 145 คน คิดเป็นร้อยละ 37.96 รองลงมาอาชีพรับจ้าง จำนวน 84 คน คิดเป็นร้อยละ 21.99 ค้าขาย/เจ้าของธุรกิจ จำนวน 64 คน คิดเป็นร้อยละ 16.75 อาชีพอื่นๆ จำนวน 62 คน คิดเป็นร้อยละ 16.23 และรับราชการ/รัฐวิสาหกิจ จำนวน 27 คน คิดเป็นร้อยละ 7.07 ตามลำดับ

4. ผู้ใช้บริการบ้านหนังสือส่วนใหญ่มีการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย - อนุปริญญา จำนวน 177 คน คิดเป็นร้อยละ 46.34 รองลงมาปริญญาตรี จำนวน 107 คน คิดเป็นร้อยละ 28.01 ประถมศึกษา - มัธยมศึกษาตอนต้น จำนวน 62 คน คิดเป็นร้อยละ 16.23 และปริญญาตรีขึ้นไป จำนวน 36 คน คิดเป็นร้อยละ 9.42 ตามลำดับ

5. ผู้ใช้บริการบ้านหนังสือส่วนใหญ่มีรายได้ต่อเดือน 10,000 - 15,000 บาท จำนวน 177 คน คิดเป็นร้อยละ 46.34 รองลงมาคือรายได้ต่อเดือน 15,001 - 20,000 บาท จำนวน 77 คน คิดเป็นร้อยละ 20.16 มีรายได้ต่อเดือนต่ำกว่า 10,000 บาท จำนวน 64 คน คิดเป็นร้อยละ 16.75 และมีรายได้ต่อเดือนมากกว่า 20,000 บาทจำนวน 64 คน คิดเป็นร้อยละ 16.75 ตามลำดับ

ระดับการพัฒนาของบ้านหนังสือให้เป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ สำนักงานเขตบึงกุ่ม กรุงเทพมหานคร

การพัฒนาของบ้านหนังสือให้เป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้	($\bar{X}$)	S.D.	ระดับ คุณภาพการพัฒนาของ บ้านหนังสือ
1. ด้านการให้บริการ	4.28	0.844	มากที่สุด
2. ด้านการจัดกิจกรรม	4.33	0.837	มากที่สุด
3. ด้านอาคารสถานที่และทรัพยากร	4.30	0.890	มากที่สุด
4. ด้านความสัมพันธ์ชุมชน	3.86	0.935	มาก
ค่าเฉลี่ยรวม	4.17	0.877	มาก

ผลการวิเคราะห์ พบว่า ระดับการพัฒนาของบ้านหนังสือให้เป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ของบ้านหนังสือ สำนักงานเขตบึงกุ่ม จำนวน 4 ด้าน ในภาพรวมระดับการพัฒนาของบ้านหนังสือให้เป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.17 มีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.877 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน โดยเรียงค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย ตามลำดับ ดังนี้

1. ด้านการจัดกิจกรรมมีระดับการพัฒนาของบ้านหนังสือให้เป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.33 มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.837
2. ด้านอาคารสถานที่และทรัพยากรบ้านหนังสือ มีระดับการพัฒนาของบ้านหนังสือให้เป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.30 มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.890
3. ด้านการให้บริการมีระดับคุณภาพการพัฒนาของบ้านหนังสือให้เป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.28 มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.844
4. ด้านความสัมพันธ์ชุมชนมีระดับการพัฒนาของบ้านหนังสือให้เป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.86 มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.935

ข้อเสนอแนะในการพัฒนาบ้านหนังสือให้เป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ สำนักงานเขตบึงกุ่ม กรุงเทพมหานคร

ข้อเสนอแนะในการพัฒนาบ้านหนังสือให้เป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ ของผู้ตอบแบบสอบถาม จำนวน 382 คน มีเสนอข้อเสนอแนะในการพัฒนาบ้านหนังสือให้เป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ จำนวน 51 คน แบ่งตามองค์ประกอบสำคัญของการพัฒนาบ้านหนังสือได้ ดังนี้

- 1) การให้บริการ ผู้ใช้บริการบ้านหนังสือ สำนักงานเขตบึงกุ่ม กรุงเทพมหานคร ส่วนใหญ่ต้องการให้มีบริการข้อมูลและความเคลื่อนไหวเกี่ยวกับบ้านหนังสือเพิ่มมากขึ้น โดยมีจัดตั้งกลุ่มไลน์ในการแจ้งข่าวสารต่าง ๆ เพื่อให้สมาชิกทราบอย่างทั่วถึง เช่น มีหนังสือ วารสาร มาใหม่ สมาชิกจะได้ทราบข้อมูลและจะได้ไปใช้บริการได้ตรงตามความต้องการ และต้องการให้มีหนังสือหนังสือธรรมะ หนังสือนิยายวัยรุ่น หนังสือการ์ตูน หนังสือเกี่ยวกับการทำอาหาร เพราะไม่เพียงพอต่อความต้องการ

2) ด้านอาคารสถานที่และทรัพยากรบ้านหนังสือ ผู้ใช้บริการบ้านหนังสือ สำนักงานเขตบึงกุ่ม กรุงเทพมหานคร ต้องการให้มีมุมอ่านหนังสือสำหรับเด็ก เพื่อให้เด็ก ๆ มีความเพลิดเพลินและสนุกกับการเรียนรู้และต้องการเพิ่มอุปกรณ์อำนวยความสะดวก เช่น มีจุดกระจายสัญญาณ Free Wifi, โน้ตบุ๊ก, คอมพิวเตอร์, ที่ชาร์ตแบตเตอรี่, ตู้ยืมคืนหนังสือ

3) ด้านการจัดกิจกรรมผู้ให้บริการบ้านหนังสือ สำนักงานเขตบึงกุ่ม กรุงเทพมหานคร ต้องการให้มีกิจกรรมส่งเสริมการอ่านในช่วงปิดเทอม เพื่อให้เด็กมีกิจกรรมที่มีประโยชน์ทำในช่วงปิดเทอม และต้องการให้มีการสอนพับกระดาษเป็นรูปต่าง ๆ สอนการบ้านเด็ก ๆ

4) ด้านความสัมพันธ์ชุมชน ผู้ให้บริการบ้านหนังสือ สำนักงานเขตบึงกุ่ม กรุงเทพมหานคร ต้องการให้บ้านหนังสือร่วมกิจกรรมในวันสำคัญต่าง ๆ กับชุมชน เพื่อจะได้สานสัมพันธ์กับคนในชุมชน และอยากจะทำให้มีการสอนทำกระทงธรรมชาติในช่วงประเพณีลอยกระทง

เปรียบเทียบปัจจัยส่วนบุคคลกับการพัฒนาบ้านหนังสือให้เป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ สำนักงาน เขตบึงกุ่ม กรุงเทพมหานคร

สมมติฐาน	ผลการทดสอบสมมติฐาน
1. ผู้ใช้บริการที่มีเพศต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการพัฒนาบ้านหนังสือให้เป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ สำนักงานเขตบึงกุ่ม กรุงเทพมหานครแตกต่างกัน	ยอมรับสมมติฐานการวิจัย
2. ผู้ใช้บริการบ้านหนังสือที่มีอายุต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการพัฒนาบ้านหนังสือให้เป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ สำนักงานเขตบึงกุ่ม กรุงเทพมหานครแตกต่างกัน	ยอมรับสมมติฐานการวิจัย
3. ผู้ใช้บริการบ้านหนังสือที่มีอาชีพต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการพัฒนาบ้านหนังสือให้เป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ สำนักงานเขตบึงกุ่ม กรุงเทพมหานครแตกต่างกัน	ยอมรับสมมติฐานการวิจัย
4. ผู้ใช้บริการบ้านหนังสือที่มีระดับการศึกษาต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการพัฒนาบ้านหนังสือให้เป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ สำนักงานเขตบึงกุ่ม กรุงเทพมหานคร แตกต่างกัน	ยอมรับสมมติฐานการวิจัย
5. ผู้ใช้บริการบ้านหนังสือที่มีระดับรายได้ต่อเดือนต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการพัฒนาบ้านหนังสือให้เป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ สำนักงานเขตบึงกุ่ม กรุงเทพมหานคร แตกต่างกัน	ยอมรับสมมติฐานการวิจัย

ผลการวิเคราะห์การเปรียบเทียบปัจจัยส่วนบุคคลกับการพัฒนาบ้านหนังสือให้เป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ สำนักงานเขตบึงกุ่มกรุงเทพมหานครและการทดสอบสมมติฐานการวิจัย ผู้ใช้บริการบ้านหนังสือ สำนักงานเขตบึงกุ่ม กรุงเทพมหานคร ที่มีเพศ อายุ อาชีพ ระดับการศึกษา รายได้ต่อเดือน แตกต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการพัฒนาบ้านหนังสือให้เป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ สำนักงานเขตบึงกุ่ม กรุงเทพมหานคร แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

เอกสารอ้างอิง

- จุมพล หนิมพานิช. (2556). *การบริหารและการพัฒนาองค์กร*. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- ชัยเสฏฐ์ พรหมศรี. (2551). *คู่มือสู่องค์กรแห่งความสำเร็จ*. กรุงเทพฯ: ปัญญาชน.
- ธีรวุฒิ เอกะกุล. (2543). *ระเบียบวิธีวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์*. อุบลราชธานี: สถาบันราชภัฏอุบลราชธานี.
- บดีนทร์ วิจารณ์. (2553). *การพัฒนาองค์กรแห่งการเรียนรู้*. (พิมพ์ครั้งที่ 7). กรุงเทพฯ: เอ็กสเปอร์เน็ท.
- พรทิวา วันตา. (2553). *องค์กรแห่งการเรียนรู้ของโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา กรุงเทพมหานคร*. (วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยบูรพา.
- ศิริวรรณ เสรีรัตน์ และคณะ. (2550). *การจัดการและพฤติกรรมองค์กร*. กรุงเทพฯ: ธีระฟิล์มและไซเท็กซ์.
- สุนันทา กิ่งบุตร. (2554). *แนวทางการพัฒนามอบบ้านหนังสือเพื่อบริการแหล่งเรียนรู้เพื่อการศึกษาตลอดชีวิต*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
